

povsem naravno in neizumetničeno. To so tudi odlike prevoda slikanice *Veveričji prepir*, ki najmlajše bralce skozi razburljivo in zabavno pripoved spodbuja k razmisleku o prijateljstvu, tekmovalnosti in reševanju nesoglasij. Prevajalec vse-skozi ostaja zvest izvirniku, obenem pa s posrečeno uporabo frazemov pripoved o požrešnih veveričkih Cirilu in Metodu še dodatno razgiba. S simpatičnimi besednimi igrami besedilo v slovenščini deluje sveže in sodobno, zaradi česar lahko v njem uživajo tako najmlajši kot nekoliko starejši bralci.

Dan Brown: *Divja simfonija*. Ilustrirala Susan Batori, prevedla Aleksandra Kocmut. Todraž: Modrijan, 2021

Avtorja *Da Vincijeve šifre* in še več uspešnih kriminalk, ki so ji sledile, to pot spoznavamo kot pisca slikanice in celo kot skladatelja. Za slikanico je besedilo razmeroma dolgo, saj obsega 208 verzov (če štejemo tudi naslove), porazdeljenih med uvodni nagovor in 19 pesmi, ki so naslovljene po živalih. V njih avtor s simpatijo opisuje pisan zverinjak od eksotičnega geparda do domače mucke, od morskih živali do gozdnega pajka. Na koncu vsake pesmice je podan še prozni »nauk«. Vse sledijo isti rimani in metrični shemi: uporabljena sta – mestoma nekoliko svobodnejši – jambski četverec in rima *aa bb*. Isto formo je suvereno uporabila prevajalka Aleksandra Kocmut, tako da je prevod že formalno zvesta odslikava izvirnika. Verodostojno pa je poustvarila tudi avtorjevo besedno igrivost in inovativnost: pogledjmo prvo pesem *Ptičja dobrodošlica*, kjer so ptičji glasovi (*Honking, hooting, chirping, peeping, / Squawking, tweeting, cooing, cheeping*) označeni s pristnimi slovenskimi izrazi: »Petpedi, kuku, čivčiv, / ciciri, krakra, pivpiv.« Poigravanja z besedami sicer niso poustvarjena povsod, vendar nam živo in verodostojno prenesejo okus

izvirnika. Po drugi strani se prevajalka od Brownove ubeseditve občasno tudi odmakne, kakor pač v slovenščini narekujejo sobesedilo, čut za duhovitost ali rima – toda ti odmiki, čeprav včasih drzni, so vselej dobro premišljeni in skladni s pomenom izvirnika. Primer je pesmica *Gepard gre na lov*, kjer je angleški odlomek *In a heartbeat, she can shift / From super-slow to super-SWIFT!* prepesnjen kot: »V trenutku gepard spremeni se / iz čolna z vesli v turboglisar.« Sočno, zabavno, brez slehernega nami-ga, da gre za prevod, obenem pa zvesto izvirnemu sporočilu – tako kot celotno besedilo.

Prvi dobitnik nove prevajalske nagrade je **Milan Dekleva** za slikanici *Lev v srcu* in *Veveričji prepir*. Nagrada je bila podeljena na otvoritvi 25. Slovenskih dnevov knjige 13. junija 2022 v Mariboru

Pokroviteljja nagrade Vasje Cerarja in soorganizatorja dogodkov sta Mladinski kulturni center Maribor in festival Slovenski dnevi knjige v Mariboru. Častna pokroviteljica podelitve nagrade Vasje Cerarja je Slovenska nacionalna komisija za UNESCO.

Utemeljitev so pripravile članice komisije za nagrado Vasje Cerarja: Mateja Seliškar Kenda, Nada Grošelj in Julija Potrč Šavli.

1000 UND 1 BUCH 2021

Za **prvo** številko revije *1000 in 1 knjiga* v letu 2021 je bil za osrednjo temo prispelkov izbran pojem *divje* v povezavi z mladinsko književnostjo.

Christine Lötscher, ki poklicno zasleduje popularno literaturo in medije, je v svojem prispevku *Abenteuer* (Pustolovščine) pregledala in zapisala nekaj

svojih ugotovitev, kako se pojavlja divjost v novejši pustolovski mladinski literaturi in drugih medijih. Priljubljenost in zanimanje za pustolovske romane tudi danes nista upadli. Spremenilo pa se je prizorišče, ki ni več nekje daleč in popolnoma neznano, spremenil se je odnos do narave in živih bitij in okrepilo se je zavedanje, da človek ni nad vsem, ampak je del narave, je z njo povezan in od nje odvisen. Spremenile so se tudi pustolovske dogodivščine, v katerih ni treba z močjo in s silo premagovati na primer živali, ampak pogojujeta rešitev iz neke situacije predvsem iznajdljivost in improvizacija. Pri vsem tem sta pomembna tudi spoznavanje samega sebe in oblikovanje pogleda na okolje in svet.

Silke Rabus v prispevku *Inseln, Gärten & Wälder* (Otoki, vrtovi & gozdovi) opiše pojav divjine v slikanicah. V slikanici Maurica Sendaka *Wo die wilden Kerle wohnen* (*Where the wild things are* / *Tja, kjer so zverine doma*) ima vlogo sprostivne, v slikanici Petra Sisa *Robinson* je divjina dogodivščina. V slikanici Thomasa Rosenlöcherja in Verene Hochleitner *Das Gänseblümchen, die Katze & der Zaun* (Marjetica, mačka & ograja) gre za mejo med divjino in civilizacijo, Shaun Tan pa v slikanici *Zikade* (Škržat) prikaže divjino kot nekaj obetavnega.

V prispevku *Von Ausgangspunkt bis Zielort* (Od izhodišča do cilja) Anna Stemmann predstavi nekaj knjig, ki opisujejo, kam se zatečejo mladi v urbanem okolju in zakaj. Nerazumevanje domačih, bolezni ali smrti enega od družinskih članov, iskanje prostora, ki sprejema istospolno usmerjene, iskanje prostora, kjer se lahko srečuje z mladimi, ki tudi odstopajo od norm (heterotopija), in ne nazadnje iskanje samega sebe, so razlogi, da iščejo svojo pot. Heidi Lexe v prispevku *Das wilde Kind* (Divji otrok) opiše nekaj starejših in novejših zgodb, v katerih mladi literarni in filmski junaki v divjini ne iščejo pustolovščin, ampak v

divjini odraščajo. Po srečanju s civilizacijo spoznajo, da ne sodijo ne v divjino in ne v civilizacijo.

Peter Rinnerthaler nas v prispevku *Illustropolis* s številnimi slikanicami uglednih ilustratorjev popelje skozi različna mesta, ena idilična, druga betonske džungle, mesta, v katerih se nam razkrivajo znamenitosti vseh vrst in nas vodijo od doživljanja mest ob jutrih, preko različnih možnosti, ki jih nudijo mesta za preživljanje dneva, do občutja čarobnosti in vzdušja, ko mesta zagrne noč.

Da so liki v knjigah za otroke že od nekdaj prepričljivi »slow traveller« in ne le v danes trendovskem Slow Travellingu, kar pomeni, da potujejo peš ali na kolesu ali z uporabo javnega prevoza, prikaže z izbranimi knjigami Andrea Kromoser v prispevku *Die Wildnis nebenan* (Divjina v bližini). Mlade ženejo od doma žel je po pustolovščinah ali da se dokažejo, se preprosto umaknejo in so nekje kratek čas sami.

V prispevku *Drachen zähmen* (Ukrotiti zmaja) opiše Kathrin Wexberg nekaj slikanic, v katerih so divja bitja na različne načine ukročena. Lahko se jih ukroti s pogledom, lahko s kričanjem, lahko na prefinjen način, lahko pa je knjiga sama tako zasnovana, da bralec najde rešitev, če knjigo trese ali pa zvrača.

Franz Lettner v prispevku *Packlisten für Abenteuer*innen* (Seznam prtljage za avanturiste in avanturistke) predstavlja nekaj knjig, v katerih so navedene stvari, ki so potrebne na različnih pustolovščinah.

Natalie Tornai v prispevku *Das gemeinsame Schürfen im Textbergwerk* (Skupno raziskovanje besedila) opiše delo lektorja, ki je odgovorno, zanimivo, raziskovalno in ustvarjalno. Lektoriranje je po avtoričinem prepričanju najbolj diskretna in prikrita naloga v procesu nastajanja knjige.

Klaus Nowak spodbuja bralce z ugan-ko *Wer hockt denn da im Baum?* (Kdo

neki čepi na drevesu?) k branju knjig, v katerih imajo pomembno vlogo drevesa, in k rešitvi literarne uganke.

V **drugi številki**, poimenovani smejalna, so obravnavane knjige, ki bralce spravijo v smeh, čeprav ne sodijo med humoristično literaturo.

Silke Rabus opiše predrzen likovni pristop ilustratorke Anke Kuhl v knjigi *Alle Kinder lieben Piranhas* (Vsi otroci imajo radi piranje) iz serije knjig *Alle Kinder. Ein ABC der Schadenfreunde* (Vsi otroci. ABC knjiga za škodoželjneže), za katere je verze prispeval Martin Schmitz-Kuhl. Prizoru deklice, ki je padla v bazen, v katerem jo obkrožijo piranje, in je v smrtni nevarnosti, se otroci škodoželjno smejejo.

Susan Kreller spremljajo knjige Otokarja Domma, ki je v seriji knjig (prva knjiga je izšla leta 1967, zadnja pa leta 2003) z glavnim junakom, dvanajstletnim dečkom Otokarjem, opisoval popolnoma resne vsakodneвне situacije in jih skušal prikazati kot dogodivščine. In prav opisi teh situacij ji vedno znova privabijo nasmeh in spomine na življenje v nekdanji NDR. O tem piše v prispevku *Seit meiner Geburt bin ich mit meinen Eltern verwandt* (Od rojstva sem v sorodu z mojimi starši).

V prispevku *Hihi-Haha-Hoho* piše Ines-Bianca Vogdt splošno o smehu. Pisatelji različno povežejo svoje knjižne junake s smehom, lahko se smejejo tudi pošasti ali pa junake spravijo v smeh njihova drzna dejanja. Ob nekaterih knjigah Michaela Endeja, A. A. Milneja, Marka Twaina, Astrid Lindgren in drugih se smejemo tudi bralci.

Sodobna serija knjig o govorečem kenguruju *Die Känguru-Chroniken* (Kengurujeve kronike) nasmeji tudi ljubitelja teh zgodb Klausa Nowaka. V svojem prispevku *Kling-Klang* (Žvenket) piše o avtorju Marc-Uwe-Klingu in o zgodbah, ki jih je avtor najprej napisal

za radio in še posebej dobro zvenijo na zvočnih knjigah. Prispevku je dodal še anotiran seznam knjig in zvočnih knjig različnih avtorjev o živalih ki govorijo.

Peter Rinnerthaler v prispevku *Zum Lachen kann man in den Keller gehen oder in die Schweiz* (Smejati se greš lahko v klet ali pa v Švico) piše o slam tekstu Hazel Bruggerjeve *Diese verdammte Jugend* (Ta preklemska mladost). Za ameriško Švicarko je mladost vse prej kot sicer opevano lepa.

Eli Wildberger se znova nasmiha ob obujenih zgodbah in slikah iz nekaterih knjig, kar opiše v prispevku *Auf der Suche nach dem verlorenen Lachen* (Iskanje izgubljenega smeha).

Avtorja Oren Lavie in Wolf Erlbruch sta s svojo knjigo *Der Bär, der nicht da war* (Medved, ki ga ni bilo tu) spravila v dobro voljo Leno Raubbaum, ki v prispevku *Ich-Findung mit Juckreiz* (Najdba sebe, ki zsrbi) opiše zgodbo o medvedu, ki je nenadoma tu in ker je sam, skuša ugotoviti, ali je prvi ali je zadnji. Tekst in ilustracije Raubbaumovo zmeraj nasmeji, smeh pa je še slajši, če knjigo prebira še s kom.

Manuela Kalbermatten v prispevku *Kichern vor Mordors Toren* (Hihitanje pred vrati Mordorja) opiše zgodbo Alexa Wheatleja *Wer braucht ein Herz, wenn es gebrochen werden kann* (Kdo potrebuje srce, če bo morda zlomljeno) in zgodbo Laure Zimmermann *Meine Augen sind hier oben* (Moje oči so tu zgoraj), v katerih se junakinji znata s humorjem odzvati na nasilje nad ženskami.

Christoph Mauz nam v prispevku *Lachtränen der Rührung* (Smech do solz zaradi ganjenosti) opiše svoje navdušenje (od otroštva do danes) ob gledanju filmov, v katerih nastopata Stan Laurel in Oliver Hardy in doda še seznam desetih svojih najbolj priljubljenih humornih filmov. Heidi Lexe pa doda še svoj kratek seznam komičnih filmov za otroke.

V knjigi Anke Kuhl *Manno! Alles genau so in echt passiert* (Za božjo voljo! Tako kot zares) iz leta 2020, ki govori o boju in ljubezni med sestrama, najde Anna Stemmann številne humorne situacije in besede, ki opisujejo odnose med starejšo in mlajšo sestro in v družini na sploh, odnose, ki so vsakdanji in jih poznamo. Ob tekstu in slikah se nasmejimo, starejši bralci pa začutimo tudi nostalgijo po dogodkih iz našega otroštva. Svoje vtise o knjigi je zapisala v prispevku *Manno! Zwischen Geschwisterkampf und –Liebe* (Manno! Med bojem in ljubeznijo sorojencev).

Na osrednjo temo sta se Nils Mohl in Katharina Greve odzvala s pesmijo in ilustracijo *Fiese fische* (zoprne ribe). Heidi Lexe je napisala svoje vtise o knjigi Kate diCamillo in o filmu Lene Khan *Flora & Ulysses*, o ponorelemu veru čiku in cinični deklici. Christina Pfeiffer-Ulm se posveti spletnim memom. Peter Rinnerthaler priporoča nekaj knjig, v katerih se pojavljajo smešni stranski liki. Andrea Kromoser navede deset razlogov, zakaj jo razvedri knjiga Nadije Budde *Flosse, Fell und Federbett* (Plavutka, kožuh in pernica). Jens Rassmus ob knjigi Williama Goldmana *Die Brautprinzessin* (Princesa nevesta) navede avtorjeve oblike humorja, kot so pretiravanje, miselni obrati in iznajdljivost, s katerimi je prepričal tudi njega. Nicole Kalteis piše o knjigi *Das Buch über uns* (Knjiga o nas) ameriškega pisatelja Mo Willemsa in njeni metafizijski komiki.

Franz Lettner opiše nekaj knjig, v katerih nastopajo komični medvedi, nato navede še izbor smešnih knjig za mladostnike in se razpiše o kriminalki Paula Shiptona *Die Wanze*. (Stenica), v kateri nastopajo insekti. Seznam petih šaljivih knjig za začetnike branja je pripravila Heidi Lexe. Naveden je tudi seznam treh naj-naj knjig za smejanje Michaela Roherja, prvega prejemnika nagrade Christine-Nöstlinger-Preis, podeljene leta 2021,

in seznam knjig, v katerih nastopajo smešne živali v vlogi preiskovalcev.

Avstrijskemu pesniku in pisatelju Heinzu Janischu, ki je leta 2020 prejel veliko nagrado Nemške akademije za mladinsko literaturo - Grosser Preis der Deutschen Akademie für Kinder- und Jugendliteratur, je posvetil svoj prispevek Arne Rautenberg. V prispevku z naslovom *Auf samtenen Pfoten um die Welt* (Na žametnih tačkah okrog sveta) je med knjigami, ki jih izpostavlja, tudi knjiga Hans Christian Andersen. *Die Reise seines Lebens* (Pravljичno potovanje Hansa Christiana Andersena), ki jo je ilustrirala slovenska akademska slikarka in ilustratorica Maja Kastelic.

Med novejšimi knjigami so predstavljene in ocenjene tudi poučne knjige za mlade o mikrobih in virusih, tudi o korona virusu.

S slikami naslovnice na notranji strani platnic revije so predstavljene knjige, ki so prejele nagrado Österreichischer Kinder- und Jugendbuchpreis 2021. Nagradjenci so: Franz Orghandl za *Der Katze ist es ganz egal*, Elisabeth Steinkellner in Anna Gusela za *Papierklavier*, Linda Wolfsgruber za *Die kleine Waldfibel* ter Heinz Janisch in Michael Roher za *Jaguar Zebra Nerz*.

Pošasti in druga magična bitja so tudi v mladinski literaturi. Kako in v kakšnih vlogah se pojavljajo, razkrivajo osrednji prispevki **tretje številke**.

Razširjenost teh nenavadnih bitij po svetu sistemizira s pomočjo pesmi Heidi Lexe v prispevku *Monster von A bis Z* (Monstrumi od A do Ž).

Julia Boog-Kaminski piše v prispevku *A time of monsters* (Čas pošasti) o pogosti pojavnosti pošasti v otroški in mladinski literaturi, ki se iz dvajsetega stoletja nadaljuje tudi v enaindvajseto. Nekatere pošasti so razpoznavne že po njihovi zunanji podobi, druge pa zaznamuje njihova zloba. Pokaže tudi na to, da

so Sendakove pošasti v otroški literaturi prve, ki so (ne tako kot njihove predhodnice, ki zastrašujejo) identifikacijski liki, ki pa ostajajo ambivalentni.

Zasmehovanje in nesprejemanje telesa, ki ni v skladu z normami, je zelo boleče. To opisujejo knjige *Wunder* (Čudež) Raquel J. Palacio, *Eins* (Eno) Sarah Crossan in *Der Tag, an dem Marie ein Ungeheuer war* (Dan, ko je bila Marija pošast) Lotte Kinskofer in Verene Ballhaus, ki jih analizira Kathrin Wexberg. V prispevku *Monster Mensch?* (Človek pošast?) se sprašuje, kdo je pravzaprav pošast? Ali tisti, katerega zunanost ne ustreza normam, ali tisti, ki drugačnosti ne sprejema ali celo meni, da ljudje izven norm niso vredni, da bi živeli.

Maika Paiska in Anna Stemmann se v prispevku *Gefährliche Blutsauger & niedliche Plüschkugeln* (Nevarni krvosesi & ljubke plišaste krogle) posvetita pošastnim, a priljubljenim stvorom, ki se pogosto pojavljajo v različnih medijih.

Med pošasti je v literaturi zašlo tudi nekaj porednih otrok. Gabriele von Glasenapp se v prispevku *Anders sein* (Biti drugačen) posveti nekaterim takšnim literarnim likom.

Simone Weiss v prispevku *Von Monstern & Menschen* (O pošastih & ljudeh) na primerih pokaže, da so v sodobnih knjigah za otroke pošasti v svojih dejanjih in v svojem izgledu izgubile na srhljivosti in pridobile na prijaznosti.

Christina Pfeiffer-Ulm v prispevku *Horror, Slasher, Gore* (Groza, rezanje, kri) opredeli grozljivke in podskupine tega žanra v mladinski literaturi.

Pošasti so lahko v našem okolju ali pa v nas samih. S tem problemom se spoprime dve dekleti, ena v knjigi Willa Hilla *After the Fire* (Po požaru) in druga v knjigi Megan Cooley Petersohn *Lügentochter* (Lažniva hči). Njuni življenji sta bili od začetka vezani na življenje v okviru verske sekte in podrejeni strogim

pravilom, ki jih je postavljala in zahteval vodja sekte, lahko bi rekli neke vrste pošast. Osvoboditev iz sekt pa za obe dekleti ni pomenila osvoboditve temveč izkoreninjenje. Preteklo življenje in življenje, ki je pred njima, jima povzročata težave in strahove. Alexandra Hofer predstavi obe knjigi v prispevku *Innere und aussere Monster* (Pošasti v in zunaj nas).

Tudi v mladinski literaturi zasledimo knjige, v katerih nastopajo liki, ki po ustaljenih normah veljajo za grde. Claudia Sackl je za svoj prispevek *Normen des Hässlichen* (Norme grdega) izbrala nekaj knjig, v katerih se prizadeti liki uprejo tem oznakam. Pri tem opozori na poučno knjigo Katharine von der Gathen in Anke Kuhl *AnyBody*, v kateri je govora o človeškem telesu in o pravilnem ter nepravilnem delovanju organov, kar lahko povzroči razne telesne anomalije.

Tamara Kurzbauer nam v prispevku *Von Harpyie bis Vampir* (Od harpije do vampirja) predstavi in opiše svoje najljubše pošasti. To so po vsej Evropi razširjeni duhovi, v severni Evropi npr. trolji in oceanska kača velikanka Midgard, harpije in Kerberos iz Grčije, sirene in morske deklice, znane širom po svetu, in dhampirji, moroji in strigoji iz Romunije in V Evrope.

Kakšna so pričakovanja v mladinski literaturi in kako so opisana, je osrednja tema prispevkov **četrte številke**.

Michael Ritter v svojem prispevku *Grosse Erwartungen* (Velika pričakovanja) opiše, kako pisatelji in ilustratorji v slikanicah in poučnih knjigah posredujejo mladim pričajučo ekološko tematiko. Zdi se mu pomembno, da so problemi pokazani konkretno, da se mladim pove, kaj je bilo v preteklosti narejeno narobe in da se pokaže, kaj je treba storiti za prihodnost, za dobro ljudi in našega planeta. Knjige z okoljevarstveno tematiko morajo biti napisane in ilustrirane tako, da vzbudijo pri mladem bralcu

zanimanje in posledično odločitev za ukrepanje.

Prazen prostor, lahko kar cela stran, posebna razporeditev strani, mesto teksta in mesto ilustracije, posebna črta ali poteza s čopičem v knjigah za otroke in za mladostnike so premišljena sporočila pisateljev in ilustratorjev, ki jih pozoren bralec zazna, spodbudijo ga in aktivno vključijo v razkrivanje simbolov. O pripovedovanju med in s presledki piše Marlene Zöhrer v prispevku *Da zwischen* (Tu vmes).

Manuela Kalbermatten se v prispevku *All was well. Was it?* (Vse je bilo dobro. Je res bilo?) posveti serijam in njihovim koncem. Nekatere se končajo v skladu s pričakovanji gledalcev, nekatere se končajo tako, da si gledalec sam lahko predstavlja konec, nekatere serije s koncem gledalca razočarajo, nekatere pa se preprosto končajo brez konca.

Vizualen prolog, na platnicah, ščitnem ovitku ali naslovnici ni le vabilo k branju zgodbe, ampak je že del zgodbe. Nekaj slikanic z zanimivimi besednimi in slikovnimi uvodi predstavlja Ines Gallinger v prispevku *Die guten Vorsätze* (Dobri predprijzi).

Ob ponovnem branju ali gledanju nekega filma po več letih se zgodi, da naša pričakovanja niso izpolnjena, da smo lahko celo razočarani. Christina Pfeiffer-Ulm piše o tem v prispevku *Nichts mehr zu erwarten* (Ni več kaj pričakovati).

Pričakovanja in radovednost spodbudijo pri bralcih domiselno oblikovane kartonke, pop-up in trodimenzionalne knjige, pa knjige, ki nas začudijo z laserskimi in drugačnimi posegi. Nekaj takih je izbrala in opisala Silke Rabus v prispevku *Haptische Überraschungen!* (Haptična presenečenja).

Pričakovanja ob knjigi imajo tudi avtorji. Pisateljica Susan Kreller se v času pisanja, kot piše v prispevku *Dear Reader* (Dragi bralec), posveti predvsem zgodbi in literarnim likom, ko pa

je knjiga izdana, se njena pričakovanja usmerijo k bralcem, saj si želi, da bi jih čim več prebralo njeno knjigo.

Svoje vtise in pričakovanja ob ponovnem branju knjig iz svojega otroštva so zapisali člani uredništva revije. Objavljeni so pod naslovom *Wi(e)derErwarten* (Proti /znova/ pričakovanje).

Zabave so zelo pomemben del v življenju mladostnikov. Res je, da nekaj posameznikov zabav ne mara, a večina jih pričakuje z vznemirjenjem, načrti in upi. Tudi vse zabave niso dobre, na njih se zgodijo lahko tudi neprijetne stvari. Simone Kreamsberger v prispevku *Schlechte Gäste, gecrashte Feste* (Slabi gosti, uničeno praznovanje) predstavi nekaj knjig, v katerih je mladim prav na zabavi uspelo pridobiti samozavest.

V prispevku *Aus Liebe lügen?* (Laganje iz ljubezni?) obravnava Kathrin Wexberg nekaj knjig, v katerih starši ali pa stari starši lažejo otrokom. Razkritje laži ali prikrivanja (o smrti staršev, o polsestri, o ločenem očetu ipd.) se zgodi za mlade like prepozno. Ostaja vprašanje, zakaj so odrasli lagali ali pa molčali. Zaradi samozaščite, nečimrnosti ali morda zaradi ljubezni?

Po mnenju pisatelja Alberta Wendta imajo bralke in bralci vso pravico do pričakovanja dobre zgodbe. V prispevku *Eine gute Geschichte* (Dobra zgodba) je iz Wendtovih zapiskov objavljenih več misli o tem, kaj je dobra zgodba. Med drugimi tudi ta: Kar pišem, mora biti tako pomembno, da zanima tudi otroke.

Naslovnico te številke revije krasi ilustracija Kathrin Schärer. S švicarsko ilustratorko, ki je skupaj s švicarskim pisateljem Lorenzom Paulijem leta 2017 prejela nagrado Schweizer Kinder- und Jugendmedienpreis za knjigo *Rigo & Rosa*, se je pogovarjal Antje Ehmann. V prispevku *Illustrationen mit Emotionen* (Ilustracije s čustvi), v katerem jo Ehmann poimenuje za kraljico slikaniških živali, sta govorila predvsem o

ilustratorkinemu delu in poti do uspeha. Nagrajeno zgodbo pa opiše Franz Lettner v prispevku *Jede Richtung ist ein Weg* (Vsaka smer je pot).

Leta 2021 so v Avstriji prvič podelili nagrado Christine Nöstlinger-Preis für Kinder- und Jugendliteratur. Prejel jo je pisatelj in ilustrator Michael Roher. Prispevek *Die Gedanken sind frei!* (Misli so svobodne!) je slavnostni govor članice žirije za nagrado Karin Haller ob podelitvi nagrade.

Na drugi strani platnic te številke je opazno opozorilo na poučno knjigo

Melanie Laibl in Lukasa Vogla *Schau wie schlau. Bionik: wenn Natur die Technik beflügelt* (Glej kako zvito. Bionika: ko narava podžge tehniko) za bralce od 9. leta starosti naprej.

V vseh številkah revije je bogat izbor ocen novejših domačih in v nemščino prevedenih otroških in mladinskih ter strokovnih knjig. Marlene Zöhrer pa v vsaki številki, v rubriki Zur Sache (K stvari) predstavi novejše poučne knjige, ki se nanašajo na osrednjo temo posamezne številke.

Tanja Pogačar